

[Justitsministeren]

til en række helt ensartede retssager. Ved landsretten får det offentlige medhold i sin fortolkning, og enkelte borgere benytter sig så af adgangen til at få en sådan sag prøvet ved Højesteret og får medhold. I et sådant tilfælde tror jeg at spørgeren vil give mig ret i, at det i almindelighed vil virke helt urimeligt at gennemtvinge de landsretsdomme, som ikke er påanket til Højesteret, når det er åbenbart, at Højesteret har bedømt det foreliggende retsspørgsmål anderledes end landsretterne.

Der er formentlig i praksis en række eksempler på dette, men jeg skal blot nævne et enkelt: I midten af 1970'erne fastsatte anklagemyndigheden nogle nye bødetakster for overtrædelse af færdselsloven; taksterne blev anvendt ved udfærdigelse af bødeforelæg og blev lagt til grund for byretternes og landsretternes praksis. Nogle få af sagerne blev indbragt for Højesteret, der nedsatte bøderne. Som følge af den ændring i praksis, som fulgte af højesteretsdommene, undlod Justitsministeriet at opkræve den del af bøderne, som var idømt ved byretterne og landsretterne, og som oversteg det bødeniveau, Højesteret havde lagt. Og jeg kan tilføje, at de borgere, der allerede havde betalt bøden, fik en del af bøden tilbagebetalt. Der eksisterer altså sådanne tilfælde.

Ole Espersen (S):

Jeg er enig med ministeren i, at sådanne tilfælde eksisterer, men de har bare ikke noget med denne sag at gøre – slet ikke – for i denne sag var der jo tale om, at landsretten kom til det samme resultat som Højesteret. Det kunne skatteministeren ikke lide, men resultatet var jo det samme. Skatteministeren argumenterer oven i købet i en pressemeddelelse for, at han synes, at forholdene er forklaret bedømt af landsretten – som skulle have set, at der var nogle forskelle, der ikke er der. Men det er nu engang landsretten og Højesteret, der bestemmer, hvad der er gældende ret her i landet.

Jeg er naturligvis helt enig i, at hvis Højesteret kommer til et andet resultat, er det gældende. Men her foreligger landsrettens afgørelse fra marts 1988 og Højesterets afgørelse i Rehnagel-sagen på præcis samme præmisser og med præcis samme resultat. Man når på de samme præmisser til samme resultat, og er ministeren så ikke enig i, at så skal man ikke sammenligne med tilfælde, hvor Højesteret kom-

mer til et andet resultat end de underliggende retsinstanser.

Er ministeren ikke enig i, at denne sammenligning ikke gælder her, idet der ikke er tale om, at Højesteret har tilsidesat noget som helst? Er det ikke rigtigt, at Højesteret ikke har tilsidesat noget som helst?

Justitsministeren (Agnete Laustsen, fg.):

Jeg vil gerne gøre spørgeren opmærksom på, at spørgsmålet lyder, om der kan nævnes eksempler på, at staten har givet afkald på rettigheder tilkendt ved domstolene, medmindre det er konstateret, at de skyldige beløb er eller må anses for at være uerholdelige. Jeg har besvaret det spørgsmål og har fortalt, at sådanne sager foreligger.

Spørgeren fortsætter så med at drage den konklusion, at det samme er tilfældet her. Jeg gør opmærksom på, at de præmisser, som lå til grund for sagen, da landsretten afgjorde den, er forskellige fra de præmisser, som Højesteret gik ud fra i sin afgørelse. Jeg vil også gøre opmærksom på, at der foreligger andre afgørelser fra Højesteret, og at ingen af disse sager kan antages at være totalt identiske.

Ole Espersen (S):

Spørgsmålet drejer sig om, hvorvidt staten har givet afkald på klare rettigheder. Hvis Højesteret har truffet en afgørelse om f.eks. ændrede bødetakster, kan borgerne regne med at vinde sagen, hvis de indbringer lignende sager for Højesteret. De har i virkeligheden ikke nogen reel rettighed i den situation, som ministeren nævnte. Men i dette spørgsmål, hvor der tales om rettigheder, og når man ser på Østre Landsrets dom og Højesterets dom, er der tale om en rettighed, som staten kunne forvente at få gennemført.

Derfor spørger jeg ministeren igen: Er det ikke korrekt, at der her var tale om en rettighed fastslået ved Østre Landsrets dom, og at der ikke forelå nogen højesteretsafgørelse, der kunne tænkes at tilsidesætte denne rettighed? Hvilken højesteretsafgørelse kunne tænkes at tilsidesætte den rettighed?

Stavad (S):

Jeg vil gerne supplere hr. Ole Espersens spørgsmål ved at spørge den fungerende justitsminister, om der findes noget fortilfælde,